VÁROSI KÖNYVTÁR

Új Kemenesalja

II. évfolyam, 12. szám
1990. november

■ CELLDÖMÖLK VÁROS ÖNKORMÁNYZATÁNAK LAPJA ■
■ MEGJELENIK HAVONTA ■ ÁRA: 7,50 FORINT ■

A végleges választási eredményeket lapunk 3–4. oldalán közöljük.

1145

Bemutatjuk Celldömölk új vezetőit

A polgármester, Makkos István

– Kérem, mondjon néhány szót önmagáról!

– Győrben születtem, 35 éves vagyok. Iskoláimat szülővárosomban végeztem, a Révai Gimnáziumban érettségiztem. Egyetemi tanulmányaimat a Mosonmagyaróvári Agrártudományi Egyetemen 1981-ben fejeztem be, agrármérnök vagyok. '81-ben jöttem Celldömölkre, a Sághegyalja Tsz-ben kezdtem dolgozni, mint állattenyésztési agronómus. Három évvel később kerültem a kemenesmagasi tsz-be, ahol főállattenyésztő voltam egészen a mostani megválasztásomig. Feleségem pedagógus, a kemenesmagasi általános iskolában tanít most is. Két kislányunk van.

– Ezek szerint Önt nem sokan is-

(Folytatás a 2. oldalon)

Makkos István

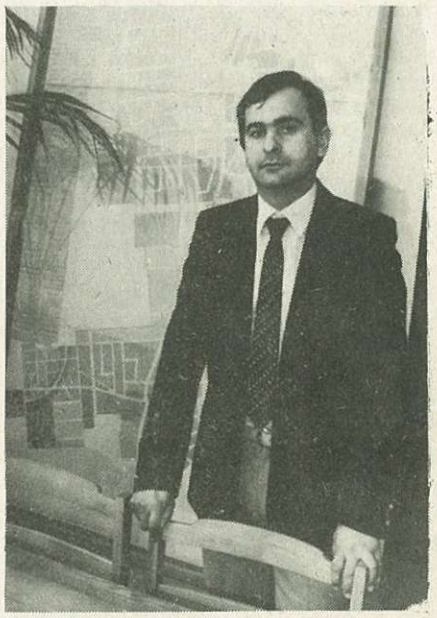

Varga László

1146

Az emlékezés napjai

„Bizony elmúlik minden mi napunk"

„A mi esztendeinknek napjai hetven esztendő, vagy ha feljebb, nyolcvan esztendő és nagyobb részök nyomorúság és fáradság, amely gyorsan tovatűnik, mintha repülnénk." (Zsolt. 90:10.)

Mindenszentek és halottak napjai örök mementó az anyaméh gyümölcse, az ember számára arra nézve, hogy a földi élete véges. Az ember a teremtés egyetlen utánozhatatlan példánya, de amikor szülőanyja megkönnyebbülve, verejtékezve föléje hajol, tudja, halandót hozott a világra. Így az ember születése pillanatában a halál jegyese. Talán ezért is sír fel, ha szülőanyja ölének meleg biztonságából világra szakad.

Mindig meghalok egy kicsit,
amikor meghal valaki;
s nem értem, életét a vén,
a legvégét, hogy bírja ki:
egyre biztosabb, ami jön,
egyre kisebb a maradék...
HALÁL ... Lesz-e hozzá erőm,
hogy kivárjam a magamét?!

(Szabó Lőrinc)

A mulandóságon nem fog ki az ember, habár küzd és harcol ellene. Fegyverei: gyógyszer, kórház, orvos. A küzdést a temetés után is folytatjuk: sírhantot emelünk, síremléket állítunk, virágot ültetünk, koszorúkat rakunk, gyertyákat égetünk – ezekkel idézzük, őrizzük a meghalt kedvest és emlékét, hogy valamiképpen minél tovább köztünk maradjon. A halál mindezeknek fittyet hány, fáradozásunk küszködés és nem koronázza siker: végleg elmegyünk e földi terekről, ahogyan előttünk mások és szeretteink is elmentek.

De van az emberiség történelmében egy kitörölhetetlen nap, amelyen híradás zengett arról, hogy betölt az ígéret és ígéretet kaptunk arra, hogy túléljük a halálunkat, megszűnt a mulandóság s eljött az ÉLET! Az időnek és a történelemnek URA időivé lett. BENNE az élő Jézus Krisztusban, aki meghalt, hogy halálával megölje a halált, feltámadott, hogy áttörje a mulandóságot, velünk az Isten az első lélegzetvételtől az utolsóig. Végigjárta az embersors útját és azóta tudjuk, hogy a halál nem értelmetlen, félelmetes szörnyűség, hiszen van valaki, aki értünk áldozó szeretettel kaput nyitott oda, ahol, mint Ő maga is mondotta, sok lakóhely van övéi számára, s ahová ő előrement, hogy helyet készítsen nekik is. Az EMBER FIA megosztja velünk győzelmét és kiveszi halottainkat és a mi rendelt időnkben minket is a halál kezéből.

Mögöttünk vannak az emlékezés napjai, amikor azokra emlékeztünk, akiket már csak a szívünkkel látunk. Előttünk az ismeretlen jövőnk útja, amelyen menetelve egyre biztosabb a vég, ami jön. Ma mutatkoznak a halál előhírnökei: az öregség és a betegségek tövisei, erősítsük magunkat a Zsoltáros szavával: „Én pedig mint zöldellő olajfa Isten házában, bízom Isten kegyelmében, mind örökkön örökké." (Zsolt. 52.)

Nádasdy Lajos

Bemutatjuk Celldömölk új vezetőit

(Folytatás a 1. oldalról)

merik a városban. Hogyan értékeli választási sikereit?

– Valóban, a celldömölkiek nem nagyon ismertek, nem vagyok tősgyökeres celli és a munkahelyem sem ide köt, eddig naponta mindössze 2–3 órát töltöttem Celldömölkön. Megválasztásom története úgy kezdődött, hogy júniusban megalakult a Kereszténydemokrata Néppárt celli szervezete és akkor megkerestek, nem akarok-e belépni. Elmentem az alakuló ülésre és ott úgy végződött, hogy engem választottak meg elnöknek. Kicsit meglepődtem, de elfogadtam a dolgot. Azt meg kell mondani, hogy vallásos nevelésben részesültem, a vallásomat gyakoroltam is. Elfogadtam ezt a megbízatást. Ettől kezdve tudatosan készültünk arra, hogy minél több képviselőt tudjunk állítani. Ez elég jól sikerült is. Szóba került, hogy saját körzetemben én induljak jelöltként, amit szintén elfogadtam. Az első választás érvénytelen volt abban a körzetben is, a másodikon minimális különbséggel én győztem. A többi párttal folytatott egyeztető tárgyalások után kiderült, hogy senkinek nincs konkrét elképzelése a polgármester személyét illetően. Ez részben annak tulajdonítható, hogy sokan ódzkodtak a megbízatástól, annyi bizonytalansági tényezőt láttak benne, hogy az egzisztenciájukat féltve nem akartak belevágni. A Kereszténydemokrata Néppárt úgy döntött, hogy engem javasol, és ezt én elfogadtam. Az alakuló képviselőtestületi ülésen pedig megválasztottak.

– Ellenjelölt nem is volt?

– Nem. Ez bizonyos szempontból kényelmetlen is.

– Milyen volt a leadott szavazatok aránya?

– 17-2, tehát 17 igent kaptam, kettő nemet.

– Hogyan értékeli ezt?

– Természetesen jólesik a bizalom, bár sokan úgy adták rám a szavazatukat, hogy nem ismernek, nem ismerik a tulajdonságaimat, a képességeimet. Ez óriási bizalom, amit meg kell hálálni. Hozzá kell tennem, előny az, hogy a Kereszténydemokrata Néppárt színeiben indultam, hisz Celldömölkön ez a párt tudta a legnagyobb tömegeket megmozgatni. Ez a listákra leadott szavazatokból is kiderült.

– Mondhatom, hogy ez pártgyőzelem volt?

– Én úgy értékelem, igen.

– Milyennek látja – most már ismerve a pártviszonyokat – a képviselőtestület összetételét pártos szemmel?

– Pártszempontból nem szívesen értékelek, mert nem tulajdonítok nagy jelentőséget annak, hogy milyen pártok kerültek be. Tény, hogy szerintem jó az összetétel, jó szakemberek lettek képviselők, legtöbben régi celldömölkiek, akik a város érdekeit jól tudják képviselni.

– Milyen ismeretei vannak a régi tanácsi szervezetről?

– Meg kell mondanom, hiányosak az ismereteim, mert a tanáccsal nem nagyon voltam kapcsolatban.

– Áthidaló megoldásként elképzelhető, hogy a régi tisztségviselők közül sokan megmaradnak tisztségükben, állásukban?

– Előre kell bocsátanom, arról nem is volt szó, hogy a régi tisztségviselőktől megválunk. Ha olyan törvények vagy rendeletek születnének, amelyek teljesen megváltoztatják az apparátus összetételét, feladatait, ez indokolttá tenné, hogy emberektől megváljunk. De ez egyelőre föl sem merült. Természetesen a titkár úrra hagyatkozok mindenben, ami itt az apparátussal kapcsolatban most probléma lehet.

– Mi jelentheti a folyamatosságot a régi hatalom és az új hatalom képviselői között?

– Az, hogy az apparátus – mondom – marad. Ahogy hallottam – biztos tapasztalni is fogom – jó szakemberek dolgoznak itt a tanácson, vagyis a polgármesteri hivatalban. És mivel az ügyek folyamatosak, nyilván szükség van rájuk. Mindenképpen előnyös, hogy egyelőre azok maradjanak, akik itt vannak. Mondom, kizárólag szakmai szempontok szerint lehet majd bármiféle változtatást végrehajtani. Én így ítélem meg.

– Vállalkozik-e arra, hogy értékelje a régi tanácsi vezetés munkáját?

– Én ezt csak úgy tudom megtenni, mint egy átlagos celldömölki polgár. A szakmai tevékenységüket nem tudom megítélni. Celldömölk – sajnos – nem a legfejlettebb kisvárosok közé tartozik, ezt mindenki tudja, rengeteg probléma van itt az ellátással. Meg ami minden településre jellemző, a lakásproblémák ugyanúgy léteznek. Azt viszont mindenki látta, hogy pénzszűkében voltak a tanácsok, ami az önkormányzatokra is jellemző lesz, tehát felelőtlen lennék, ha most különböző ítéleteket mondanék. Én sem tudom garantálni, hogy itt hamarosan megváltozik a helyzet, mert a pénzügyi viszonyokat, a költségvetést csak nagyjából ismerem, nem tudjuk pontosan, milyen források állnak majd rendelkezésre. Úgy ítélem meg, hogy Celldömölk fejlődőképes város. Úgy érzem, hogy a tanács is igyekezett mindent megtenni a pénzügyi lehetőségeihez képest.

– Mit tart a legsürgetőbb feladatnak?

– Rendkívül fontos lenne, hogy az emberek érezzék, új vezetés van a városházán. Ezt leghamarabb azzal lehetne érzékeltetni, ha sikerülne olyan ellátásbeli problémákat megoldani, amire az előző tanácsnak még ideje sem volt. A Kisgazdák próbálják megalakítani a Hangyaszövetkezetet, amit nyilván maximálisan támogatnia kell az önkormányzatnak, hogy az árakat valamennyire le tudjuk törni. Erre feltétlenül szükség van, mert az biztos, hogy a húst sem ennyiért kell adni a boltban, ha megfelelő kereskedelmi hálózaton keresztül jut a boltokba. Ezt tartom pillanatnyilag elsődleges célomnak, célunknak, természetesen azon felül, hogy meg kell töviről hegyire ismernünk az önkormányzatra váró problémákat és a tanács gazdasági helyzetét, a költségvetését, mert azt sem ismerem pontról pontra.

– Milyen gyakorisággal ül össze a képviselőtestület?

– Az alakuló ülésen úgy egyeztünk meg, hogy a sürgősségnek megfelelően tartjuk az üléseket. Nyilván az első időben majd sűrűbben össze fogunk jönni. Ez mindenkinek az érdeke.

– Milyen módot lát arra, hogy a celldömölkiek minél nagyobb számban értesüljenek a képviselőtestületi ülésen elhangzottakról?

– A városnak feltétlenül szüksége van egy újságra, ami ebben az esetben a Kemenesalja. Mindenképpen támogatjuk a további megjelenését. Ebben feltétlenül értesíteni tudnánk a lakosságot arról, hogy mi történik. Ezenkívül a gyűléseknek teljes nyilvánosságot biztosítunk. Az embereknek azt is meg kell érteniük, hogy szükség van az aktivitásukra. Tehát helyettük mindent nem lehet eldönteni, és ha ők nem jönnek a gyűlésre és ott nem tájékozódnak, nem aktivizálják magukat, akkor sok mindenből megint kimaradnak. Most sem tudjuk azt csinálni, hogy minden emberhez odamegyünk és megkérdezzük, mely dolgok a legfontosabbak. Feltétlenül szükséges, hogy a tájékoztatás minél szélesebb körű legyen.

– Ön most főállású polgármester. Végleg megvált a régi munkahelyétől?

– Fizetés nélküli szabadságot vettem ki.

– Huzamosabb időre?

– Amíg ezt a tisztséget betöltöm.

– Anyagilag és egzisztenciálisan mit jelent Önnek az új funkció?

– Mind anyagilag, mind egzisztenciálisan előrelépést jelent.

– Mennyi lett a fizetése?

– Harminchétezer forintot szavazott meg a képviselőtestület.

Bemutatjuk Celldömölk új vezetőit

Az alpolgármester, Varga László

– Rövid bemutatkozást kérek.

– 33 éves vagyok. Szombathelyen végeztem a középiskolámat. Miskolcon a Nehézipari Műszaki Egyetemen szereztem gépészmérnöki oklevelet. Utána a Tatabányai Szénbányákhoz kerültem, itt dolgoztam 1983. október 1-jéig, a celli gázprogram kezdetéig. Akkor hazajöttem, mert alsósági vagyok, szüleim is celldömölkiek. 83-tól végzem a város és Jánosháza gázművesítését, a kezdettől fogva, tehát az első tanulmánytervtől kezdve egészen a mostani állapotokig. Egyébként az Égáz celldömölki kirendeltségvezetője vagyok. Tulajdonképpen azóta ismernek a városban. Persze én is ismerem a várost, szinte minden lakást, hiszen munkaköri kötelességem volt, hogy minden gázszerelést személyesen át kell vennem.

– Családi állapota?

– Nős vagyok, van egy kisfiam, a feleségem a gimnáziumban testnevelő tanár.

– Hogyan lett tagja a képviselőtestületnek?

– Független jelöltként indultam az alsósági városrészen, ahol meg is választottak. Megkeresett az SZDSZ helyi szervezete, hogy független szakembereket támogatnának, s ehhez adtam a nevemet. Ezt nagyon korrektnek tartottam, és egy kicsit hiányoltam a többi párttól, hogy ugyanezt nem tették meg. Nem vagyok tehát az SZDSZ tagja, de támogatásukat élvezem.

– Hogy jutott az alpolgármesteri székbe?

– Részben a pártegyeztetés révén, de nem ez volt a döntő. Azt hiszem – mint már utaltam rá – a személyem úgy került előtérbe, hogy ismernek a városban, így a pártok sem emeltek ellenem kifogást. Igaz, a kereszténydemokraták részéről Farkas Zoltán neve is felmerült, tehát kettőnket jelöltek erre a tisztségre, végül engem választott a testület.

– Milyen arányban?

– 12-7 arányban.

– Ön társadalmi megbízatásként vállalta az alpolgármesterséget, ha jól értesültem, havi bruttó 10 ezer forint díjazásért. Mivel felelős beosztásban dolgozik a főmunkahelyén, hogyan tudja a kettőt egyeztetni?

– A főnököm hozzájárul ahhoz, hogy munkaidőben végezzem ezt a tevékenységet. A törvény erre lehetőséget ad, és természetesen a vállalatnál ezért nem kapok fizetést. Itt akarom elmondani, hogy a vállalatnál kiesett béremet nem kívánom pótoltatni, se pótolni. A törvény azt mondja, amennyiben a képviselő a munkahelyről eljön, akkor a vállalatnál nem jár fizetés, ki kell venni arra az órára a keresők közül és ez igazolt távollétnek minősül.

– Ön szerint mi az, amit most Celldömölkön a legsürgősebben napirendre kellene tűzni?

– Mindenekelőtt a város infrastruktúrájának fejlesztésével kellene sürgősen foglalkozni, az ilyen jellegű tennivalók közül is az első a telefonhelyzet. Mielőbb el kell érni, hogy az országos hálózathoz csatlakoztatható legyen Celldömölk város és városkörnyék. Bízom, hogy egy automata központot kapunk.

– Eldöntött már, hogy mely területekkel foglalkozik konkrétan az alpolgármester?

– Még nem. Ez a szervezeti és működési szabályzatra vonatkozik. Munkahelyem révén természetesen biztos vagyok abban, hogy az infrastruktúrát nekem kell vinni.

– Mikorra várható, hogy a polgármesteri hivatal teljes szervezetében felállt?

– Időpontot nem lehet mondani, ez egy folyamat. A jegyző kinevezésével gyakorlatilag fel fog állni a hivatal. Kiírtuk a pályázatot a jegyzői állásra.

– A korábbi tanácshoz tartozó vállalatok, intézmények vezetőinek személyében milyen változások várhatók?

– Ez a kérdés teljes egészében a testület elé tartozik. Az első testületi ülésen erről nem esett szó, nem is volt még célszerű ezzel foglalkozni. Mi azt mondtuk, hogy működjön minden szervezet a megadott törvényes keretek között, a gazdálkodók gazdálkodjanak, minden vezető biztosítsa a folyamatos munkát.

– Szerte a városban sokakban egzisztenciális kérdésként merül fel, hogy mire számítsanak a későbbiekben.

– Ennyi bizonytalanságot most el kell viselni. Lehet, hogy a képviselőtestület nem is javasolja, hogy ezzel rövid időn belül foglalkozzunk. Akkor viszont majd kinyilvánítjuk ezt, hogy mindenki biztonságban érezze magát.

– Mindkettőjüknek eredményes munkát és jó egészséget kívánok a város polgárai nevében!

Burkon László
Simon Béla felvételei

1147

Választási végeredmények

Október 14-én – ezúttal érvényesen és eredményesen – lezajlott Celldömölkön is a helyhatósági választás második fordulója. A nyolc egyéni választókerület jelöltjeire és valamennyi szavazókörben a pártok listáira a névjegyzékbe felvett 9250 választópolgár 27,28 százaléka, 2523 fő adta le szavazatát. A választók aktivitása tehát az ország más településeihez hasonlóan csökkent az első fordulóhoz képest. Érthető módon a legkisebb érdeklődés azokban a választókerületekben mutatkozott, amelyekben már szeptember 30-án sikerült képviselőt választani. Érdekesség, hogy szinte mindenhol szavaztak olyan választók, akik az első fordulóban valamilyen oknál fogva nem vettek részt. A választás végleges eredménye a következő:

1. sz. választókerület:
Süle Ferenc MDF, SZDSZ, FKgP 44,90%

3. sz. választókerület:
Makkos István KDNP 27,85%

4. sz. választókerület:
dr. Horváth András MDF, SZDSZ, FKgP 40,36%

5. sz. választókerület:
Dénes Lajos Szilveszter KDNP 43,00%

6. sz. választókerület:
dr. Szabó Lajos KDNP 40,06%

7. sz. választókerület:
Varga László Csaba független 62,67%

8. sz. választókerület:
Erdélyi Antal Vöröskereszt 55,15%

9. sz. választókerület:
Hanzsér Elemér KDNP 45,05%

(A 2. sz. választókerületben dr. Ihász Judit, a 10. sz. választókerületben Farkas Zoltán már az első fordulóban megkapta a képviselőséghez szükséges szavazatok számát.)

A pártlistákra leadott szavazatok számának és arányának alakulása:

Független Kisgazda, Földmunkás és Polgári Párt	256	(10,42%)
Vöröskereszt Alsósági Szervezete	129	(5,25%)
Magyar Szocialista Munkáspárt	60	(2,44%)
Szabad Demokraták Szövetsége	764	(31,11%)
Kereszténydemokrata Néppárt	699	(28,46%)
Magyar Szocialista Párt	225	(9,16%)

Az első forduló alapján mandátumra számítható pártok közül a kereszténydemokraták tovább erősítették pozícióikat, főként a Szabad Demokraták Szövetségének rovására. A többi párt kisebb eltérésekkel ugyanazt az eredményt könyvelhette el. Ezek figyelembevételével a Kereszténydemokrata Néppárt 3, a Szabad Demokraták Szövetsége 3, a független

(Folytatás a 4. oldalon)

Választási végeredmények

(Folytatás a 3. oldalról)

kisgazdák, a Magyar Demokrata Fórum és a Magyar Szocialista Párt egyaránt 1–1 mandátumhoz jutott. A listás választás során mandátumot szerzett képviselők:

Szabó Endre	FKgP
Portschy Tamás	SZDSZ
Németh Béla	SZDSZ
Hetényi József	SZDSZ
Ábrahám Ferenc	MDF
Pozsonyi Mihály	KDNP
Pejkó Zoltán	KDNP
Harsányi Egyedné	KDNP
Tima László	MSZP

Időközben az SZDSZ-es Hetényi József lemondott mandátumáról. Helyét a szabaddemokraták listájának következő jelöljte, Lampért Attila foglalta el.

Kétszer ülésezett a képviselőtestület

A képviselőtestület alakuló ülését október 25-én tartotta meg. A sikeresnek mondható egyeztetések alapján a képviselők gyorsan döntésre vitték a kérdést: ki legyen a város első számú politikai és közigazgatási embere? Tizenhét igen és két nem szavazattal Makkos István agrármérnököt választották meg polgármesternek. Több izgalmat hozott az alpolgármester-választás. A kereszténydemokraták által javasolt Farkas Zoltán mellett Varga László Csaba is felkerült a jelöltek listájára. Kettőjük csatájából végül tizenkettő–hét arányban az utóbbi került ki győztesen.

Döntött a képviselőtestület a megyei közgyűlés tagjait választó városi elektorok személyéről is. A képviselők közül Portschy Tamás és Szabó Endre, a testületen kívülről pedig Györök István, a Kemenesaljai Vízrendezési Társulat főmérnöke kapott bizalmat. Hármuk köréből a megyei közgyűlés tagjának Portschy Tamást javasolta a testület.

A megoldásra váró feladatok sokasága arra ösztökélte a többségükben újonnan debütált képviselőket, hogy egy héten belül egy másik, immár igazi „munka"-ülést tartsanak. Október 31-én a legfontosabb téma az önkormányzat gazdasági helyzetének áttekintése volt. Ízlelgetve a pénzügyi zsargon szakkifejezését, a képviselők megtudták: milyen bevételekkel számolhat a város, hogyan állnak a (volt) tanácsi intézmények, milyen beruházások vannak folyamatban vagy éppen előkészítés alatt, menyi a város hitelállománya. Ismét előkerültek a korábban is sok vitát kiváltó kérdések, az új köztemető sorsa, a II. világháborús emlékművek állításának szükségessége, formája, helyszíne. A testület végül úgy döntött, hogy e két ügyet soron kívül napirendjére tűzi, s két hét múlva a következő ülésén a helyszíneken tájékozódva a részleteket alaposabban megismerve pontot tesz a dolgok végére.

A jogalkotási feladatok áttekintése után a testület hatályon kívül helyezte a lakóbizottságokról, valamint a város címeréről és zászlójáról szóló tanácsrendeleteket. Állást foglalt a városi önkormányzat új szervezeti és működési szabályzatának sürgős megalkotása mellett, amelynek érdekében héttagú előkészítő bizottságot hozott létre. A lakásügyi, a hivatali ügyfélfogadás rendjével és a vásárokkal, piacokkal kapcsolatos tanácsrendeletekben módosításokat tartott szükségesnek, amelyek megvalósítására november végén kerülhet sor.

Végül a testület elhatározta, hogy az Új Kemenesalja című újságot továbbra is megjelenteti.

A volt celldömölki járás községei közül két településen ugyancsak második választási fordulót tartottak. **Csöngén** az első forduló polgármester-választásának eredményét eldöntő egyetlen szavazatot a területi választási bizottság megsemmisítette. A (volt) „tanácselnökök háborúja" az Ostffyasszonyfai **Baranyai Ernő** győzelmét hozta. **Karakón** a lakosság elégtelen részvétele miatt vált szükségessé az újabb szavazás. A község lakossága az előzőt meghaladó mértékű részvétellel **Elekes Jánost** választotta polgármesterré, **Elekes Jánost**, **Horváth Ferencet** és **Tolnai Imrét** pedig települési képviselőkké.

1148

A szakmunkásképzés jövője Celldömölkön

Településünkön több, mint évszázados hagyományai vannak a szakmunkásképzésnek; ez a képzésforma az idők során mindig igyekezett alkalmazkodni a szűkebb környezethez, a vonzáskörzet igényeihez és a társadalmi gazdasági változásokhoz egyaránt. Változások helyett szívesebben írtam volna fejlődést, s hagytam volna ki az igyekezett szót. Csakhogy nagyon is kérdőjeles, hogy az elmúlt évtizedekben a Kemenesalja gazdasági-társadalmi változásai egyértelműen fejlődést mutatónak ítélhetők-e, a helyi iskola pedig olyan rákényszerített keretek között dolgozott, hogy alkalmazkodni-tudása – vezetése és oktatói legjobb szándéka ellenére is – többnyire csak igyekezet maradt, ha nem is minden eredmény nélkül. Így marad-e mindez a jövőben? Erről kérdeztem a celldömölki 410. Számú Szakmunkásképző Intézet és Szakközépiskola igazgatóját, **Varga Lászlót.**

Remélhetően egészséges változások következnek be – kezdte tájékoztatóját. A szakmunkásképző iskolarendszerünk része, az is marad. Állami feladat lesz továbbra is az, hogy a felnövekvő munkásnemzedék itt kapja meg első szakmai képzettségét. Eddig az is állami feladat volt, hogy garantálták a végzettek munkába állását. Cserébe ezért a garanciáért a szakmunkásképzőnek olyan szakmákban, olyan keretszámokat alkalmazva kellett képeznie az ifjú szakmunkásokat, amilyenekre a tervgazdálkodás garanciát vállalt munkahelyük biztosítása tekintetében. Ez a rendszer jól-rosszul működött valahogy az utóbbi évekig. A jelenlegi helyzet a munkaerőpiacon azt mutatja, hogy ezek a garanciák már ma sem teljes értékűek. A jövőben a mainál nagyobb biztonsággal csak úgy garantálhatják a fiatal szakmunkások foglalkoztatását, ha eleget teszünk két – valós társadalmi igényt kielégítő – követelménynek:

– Alkalmazkodnunk kell a szakmaválaszték tekintetében a kor és a helyi gazdasági környezet keresletéhez.

– Olyan szakmákat, szakmacsoportokat kell tanítanunk, amelyek nemcsak a nagyüzemi munkavállalásra tesznek alkalmassá, hanem keresettek és használhatók a kisüzemben, a kisvállalkozásokban is.

A fentiek alapján nem képzelhető el jól működő szakmunkásképzés a helyi önkormányzattal való folyamatos kapcsolat nélkül. Szakítva a munkaerőigénylés bürokratikus tervezési, irányítási gyakorlatával, a helyi önkormányzattal együttműködve kell az igényekhez rugalmasan alkalmazkodva, a perspektivikus tervezésben közös felelősséget vállalva kidolgoznunk, hogy milyen szakmákban, milyen létszámban képezzünk. Egy szakmunkásképző iskola természetesen nemcsak helyi igényeket elégít ki. Az itt végzett fiatal szakmunkásoknak joguk és lehetőségük kell legyen arra, hogy hazánkban bárhol hasznát vegyék szaktudásuknak, netán határainkon túl is megkereshessék kenyerüket. Bízunk abban, hogy a megyéknél magasabb szintű regionális önkormányzat tud majd olyan irányítást adni, amelyet figyelembe véve a helyi és a szélesebb körű igények összhangba hozhatók lesznek egymással is, oktatásunk pedig alkalmazkodni tud majd azokhoz.

A jövőben az állam szerepét az iskolafenntartásban is a szakmai kvalifikáció, a kimenő szakmunkásfiatalok tudásának minősítésében látjuk, az állami funkciónak csak ebben lehet szerepe, erre korlátozandó. Állampolgári, alanyi jog kell legyen az, hogy az első szakképesítés megszerzése során a tanuló kapja meg a szükséges alapellátást államköltségen. Ezt a normatív rendszer biztosíthatja. Jelenleg az iskola minden tanuló képzésére évi 39 ezer forintot kap; ebből a pénzből kell mindent biztosítania az épület fűtésétől, világításától kezdve a tanárok, oktatók fizetéséig. Szerencsés lenne, ha a jövőben elkülönítenék azt az összeget, amely a tanulólétszámtól függetlenül mindenképpen szükséges (magyarán az intézmény rezsijét) attól az összegtől, amely közvetlenül az oktatás anyagi feltételeit képezi.

1149

A güssingi fotóklub kiállítása

Címünk önmagában nem ígér szenzációt. Güssinggel, a Batthyányiak ősi fészkével, ezzel a burgenlandi kisvárossal immár közel egy évtizede szövődnek a testvérvárosi kapcsolatok. S ebben az örvendetes folyamatban jelentős szerepe van a „fotódiplomáciának". Az Ausztriában országosan is jegyzett güssingi fotóklub hetedik alkalommal tartotta kiállítását a celldömölki művelődési házban. A kiállítást ezúttal a város polgármestere, Ludwig Kramer nyitotta meg, meleg hangú szavakkal üdvözölte a határok megnyitása óta lendületesen erősödő kapcsolatokat. Igazán kár, hogy a megnyitó időpontjában még nem volt polgármesterünk, de bízunk benne, hogy a fotódiplomácia elvezet a polgármesterközi megbeszélésekhez is.

Nyolc profionális színvonalat nyújtó amatőr művész gondosan válogatott remekeiben gyönyörködhet a néző. Erwin MUIK az ellenfény, a fény–árnyék hatások mestere, Wilhelm MICH az érdes felületek textúrájában keresi az anyag rejtett szépségeit. Reinhard PETZ diszkrét szépségű aktképeivel és piros fejekkel (kirakati bábufejek) szimbolizált Ecce homokkal lep meg bennünket. E. OPPENRIEDER és ZOTTER urak a portré művészei; Gabi HEISS prágai élményeit örökítette meg „nem középiskolás fokon".

A legtöbb érdeklődő BREITEGGER színes fotói előtt áll meg, a festményszerűen művészi kidolgozású képek témája igazán egzotikus, a Kilimandzsáró hófödte lejtőin készültek. Gratulálunk a güssingi fotósoknak, a helybelieknek pedig kívánjuk, hogy hasonlóan értékes kiállítással viszonozhassák kedves szomszédaink élményt nyújtó celldömölki vendégszereplését.

A kiállításra érkezett osztrák vendégekkel **Büki Andrea** végzős gimnazistánk beszélgetett.

– Polgármester Úr is tagja a fotóklubnak?

– Sajnos nem, de igazán amatőr fokon én is sokat fényképezek.

– Kapnak-e támogatást a fotósok?

– Igen, a város segíti őket, büszke rájuk.

– Hogyan és mikor kezdődött a kapcsolat Güssing és Celldömölk között?

– Körülbelül 8 éve. Egyik iskolánk az itteni Gayer Gyula Általános Iskolával lépett azóta is gyümölcsöző kapcsolatba.

– Milyen iskolák vannak Güssingben?

– Van egy 550 tanulós nyolcosztályos gimnáziumunk, egy érettségit adó szakközépiskolánk és egy mezőgazdasági középiskolánk is 800 tanulóval.

Megköszönve a polgármester úr adta tájékoztatást Erwin Muikkal folytatta a beszélgetést német nyelvtudását sikerrel próbára téve Büki Andrea.

– Ahhoz, hogy valaki tényleg szép képeket készíthessen – mondta Muik Úr – az a legfontosabb, hogy tudjon bánni a fénnyel akár műteremben, akár szabadban készíti is képeit.

– Mikor alakult a fotóklub?

– Kereken 10 éve, ezt megelőzően már hat kiállításunk volt Celldömölkön.

– És Ausztriában?

– Ott évente rendeznek országos fotóversenyeket, amelyeket helyi, tartományi kiállítások előznek meg. Itt témánként, fehér-fekete és színes kategóriában különkülön zsűrizik a képeket. Az országos verseny legjobbjainak műveiből kiállítást is rendeznek természetesen.

– A güssingieknek van valamilyen saját klubhelyiségük, programjuk?

– Igen, van a klubnak egy jól felszerelt laboratóriuma, amely arra is alkalmas, hogy ott összejöjjünk, elbeszélgessünk a fotózásról, az új technikákról, anyagokról.

L.F.

Ennek az állami hozzájárulásnak közvetlenül, más – pl. megyei – csatornákat kizárva kellene eljutnia az iskolához. Az intézménynek bevételei is vannak. A mai pénzszűkében erre szükség is van. Jelenleg lényegében elvonják tőlünk bevételeinket oly módon, hogy a következő évi állami pénzforrást, az idei bevétellel automatikusan csökkentik. Ez a módszer tökéletesen alkalmas arra, hogy ne legyünk érdekeltek bevételek „megtermelésében". A jövőben valószínűleg az iskola „béroktatást" is egyre nagyobb mértékben tud és fog vállalni, kielégítve munkahelyek, vállalatok igényeit. A nagyobb gazdasági önállóság rugalmasabb munkát, nagyobb felelősségvállalást hozhatna magával.

A szakképzés szakosítási rendszerének várható és szükséges változásairól az igazgató úr a következőket mondotta. A jelenlegi szakmastruktúra feleslegesen elaprózott, túlszakosított. Ma már bizonyos, hogy a több szakmához értő embernek jobbak, biztosabbak az elhelyezkedési lehetőségei. A túlspecializált, csak egy részterülethez értő szakemberekre egyre kevésbé lesz szükség. A privatizáció, a vállalkozások körének bővülése ezt a tényt csak erősíti. Ma külön szakmaként képezünk pl. autószerelőt, autóvillamossági szerelőt, karosszérialakatost, autófényezőt. Elképzelhető, hogy egy kisvállalkozásban, főként egy márkaszervizben ezekre „egyszerre" lesz szükség.

Másrészt arra is szükség van, hogy kapjunk lehetőséget egy-egy szakmában a jelenleginél kisebb csoportlétszámú oktatásra is. Bármely kisvárosban és vonzáskörzetében örökké hiányszakmák maradhatnak az olyanok, amelyeknek a képzése csak a megyeszékhelyen vagy éppen a megyén kívül folyik csak, igaz ott „gazdaságosabban" és talán korszerűbben is. Sok fiatal – és a család – meggondolja, a választott szakma helyett inkább tanuljon valami helyben is tanulhatót a gyerek, ne kelljen vállalnia a bejárást vagy a kollégiumot. Hagyományos iparosdinasztiák szakadnak meg így. Jelenleg az ún. beszámoltatós módszerrel van lehetőségünk kisebb csoportokban szakmák oktatására. Ez ugyan megterhelő a szakoktató és a tanuló számára is, hiszen a szakmai tárgyakat csökkentett óraszámban tanulja, a szakmai elméletből elvben csak konzultációs órái lennének (a valóságban ezeken is hagyományos tanítás folyik sűrítetten, fokozott tempóban), de így legalább van már mód kisebb létszámú csoportok indítására is. Járható lesz ez az út, ha az oktatandó tananyag is korszerűsödik.

Ma nem könnyű feladat az általános iskolát nemegyszer nehézségekkel, küszködve befejezőknek a jelenlegi közismereti és szakmai tananyagot megtanítani. Ezt a nem könnyű feladatot a szakmunkásképzőben tanítók mindig is vállalták, megoldása a nem könnyen elért siker élményét adja. De azért örülnénk, ha sikeres munkát, hozzáértő szakmunkások nevelését kevésbé megnehezítve végezhetnénk. Jelenlegi tananyagunkban és főként tankönyveinkben az elavult és olykor a valóságot álomvilággal összekeverő korszerűség egyaránt megtalálható, arról nem is beszélve, hogy megfogalmazásuk mennyire nem veszi figyelembe azoknak a 14 éves fiataloknak a képességeit, akik hozzánk kerülnek. Nem becsüljük le őket, ezek a fiatal fiúk és lányok képesek megtanulni a szakmájukat még ezekből a nehezen tanulható tankönyvekből is (igaz, nagyfokú tanári segítséggel). De nem lehetne-e könnyebbé tenni dolgukat, megszabadulni a nyilvánvalóan egyszerű túlmagyarázásától és az aligha szükséges többletismeretektől.

A jól felépített és minőségi követelményeiben nem engedő tananyagra szükség van: az első szakmai képzés során is egy egész életre kap útravalót végzős tanulónk, alkalmasnak kell lennie arra, hogy a rá váró munkás évtizedek alatt szakmai képzését folytathassa, ezért is kell megőriznünk, fejlesztenünk iskolarendszerünk „átjárhatóságát". A jövőben is szükség lesz a betanított munkás, a szakmunkás, a technikus és a mérnök tudásszintjeire. A mi leendő szakmunkásaink elől nem szabad elzárni a továbblépés lehetőségét, sőt arra ösztönöznünk kell. Szakközépiskolánkban éppen ezt tudjuk adni, a szakma megismertetése mellett a továbbtanulásra is lehetőséget adó tudást.

Köszönjük az igazgató úr tájékoztatását!

Léránt Ferenc

1150

Mottó: A nehéz kérdéseket nem szeretem, a könnyűeket

Beszélgetés Borsos Péter bőrszobrász-művésszel

A fenti mottót riportalanyomtól hallottam, még mielőtt feltettem volna a kérdéseimet. Miután megismerte azokat, nagy megkönnyebbülésemre a minősítés helyett azonnal beszélni kezdett.

– Ennek a művészeti ágnak nincsen tradíciója sem itthon, sem külföldön. Egyébként magától kívánkozik a kérdés, hogy egyáltalán besorolható-e valahova. Amikor felvételemet kértem a Képzőművészeti Alapba, akkor sem nagyon tudták eldönteni, hogy festészet vagy szobrászat. Ami a történetét illetően elmondható, az nem más, hogy már évszázadokkal ezelőtt készítettek bőrből ruházatot, lábbeliket, egyéb használati tárgyakat. Erről a harmadik hollandiai kiállításomon győződhettem meg, amikor megtekintettem a világ legnagyobb „bőrmúzeumát". Azt is el kell azonban mondanom, hogy a sajátjaimhoz hasonló produktumokkal nem találkoztam.

– Amikor elkezdtem a szobrászatot, szinte véletlennek mondható az anyag különleges tulajdonságaival való találkozásom. Ajándéktárgyakat készítettem, s akkor vettem észre, hogy hő hatására a bőr olyan kezelhető lesz, mint normális állapotában soha. Tetszett az is, hogy a friss anyagból olyant kaptam, mintha évszázados lett volna. Tetszett az időnek ily módon való átugrása.

– Az már magától jött, hogy mikor alakzatot véltem felfedezni, azonnal meg is próbáltam irányítani a folyamatot. A legelső képszerű próbálkozásomkor végigfutott az agyamon, hogy ez egy olyan anyag, mint az üveg vagy a textil, amelyeket a kezdeti idegenkedés után mégiscsak elfogadtak a képzőművészetben. Ezt a lehetőséget láttam én a bőrben, ezt látom ma is.

– Ehhez társult az az elképzelésem, vágyam is, hogy olyant akartam, ami nem elfogadott és főleg újszerű. Korábban festegettem, kora gyerekkoromtól rajzoltam, de mégis ez lett az ÚT, amire léptem.

Az alkotásban egyébként roppant türelmetlen vagyok. Ha látom, hogy megvalósítható a művészi elképzelésem, akkor akár két napig le sem fekszem addig, amíg nem végzek.

– Hogy ebből miként lett azért már sokak által ismert tevékenység és jó néhány kiállítás főleg külföldön, de itthon is, az is érdekes, szinte véletlenszerű. Egy-két éve már készítettem az ajándéktárgyakat, amikor találkoztam egy holland művészettörténésszel. Egy kisméretű képemet meglátva azonnal kért többet, és biztatott, hogy sok lehetőséget lát benne, mert Amerikától kezdve mindenütt járt, de ehhez hasonlót még sehol sem látott. Öt hónap múlva tért vissza, igérve, hogy szervez nekem kiállítást Hollandiában. Így is lett. Ez az 1987-

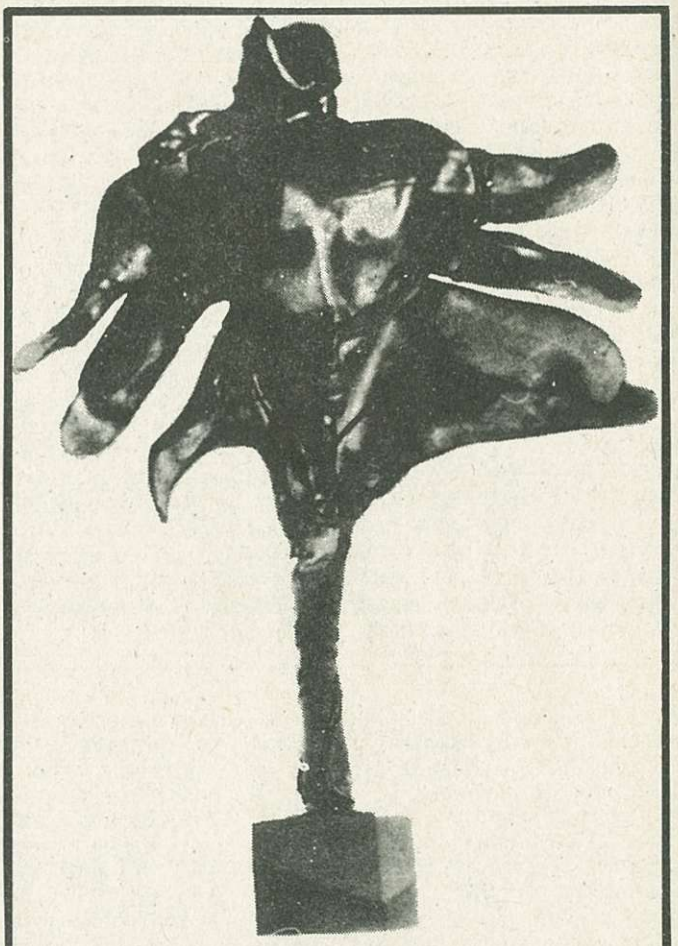

Borsos Péter: Ikarosz

1152

KULTURÁLIS HÍRADÓ

ÁDÁM JENŐ ZENEISKOLA

– November 17-én, szombaton este fél 7-kor nyílik Molnár István celldömölki festőművész tárlata, után a Bognár Ferenc Ausztriában élő zongoraművész ad hangversenyt.

– A zeneiskola növendékei november 23-án Sárváron adnak közös hangversenyt az ottani zeneiskolásokkal.

– November 24-én a Liszt Ferenc kórus Veszprémben rádiófelvételen szerepel.

– November 29-én, csütörtökön délután 2 órai kezdettel ifjúsági hangverseny lesz a győri zenei szakközépiskola tanulóival közösen.

– December 5-én, szerdán este 6-kor lesz a második helyi növendékhangverseny, ekkor nyit a karácsonyi kiállítás és vásár is; Borsos Péter műveit láthatjuk.

– December 13-án, csütörtökön a celldömölki zeneiskola ad otthont a Vas megyei népdaléneklési és furulyaversenynek.

VÁROSI KÖNYVTÁR

A Berzsenyi Asztaltársaság rendezésében november 12-én, hétfőn este 6 órai kezdettel hallható előadás Berzsenyi filozófiája címmel.

KEMENESALJAI MŰVELŐDÉSI KÖZPONT

– November 15-én és 16-án a HETTY Kft. vásárlási programja: „Gála-bála" – használtruhavásár.

– November 16-án nyílik a karácsonyi kollektív iparművészeti kiállítás és vásár (lámpák, ékszerek, kerámiák, textíliák).

– November 22-én a Bibliasorozat előadása.

– November 27-én de. 10-kor és du. 2-kor Eszményi Viktória koncertje.

– December 5-én este Házhoz megy a Télapó akció.

– December 6-án a Bibliasorozat előadása.

– December 15-én este 7-kor színházi előadás: Irma te édes.

nem kedvelem ben, Amszterdamban rendezett kiállítás nagyon komoly lökést adott ebbe az irányba. Az újságok kedvező kritikái, valamint a sok meghívás, amit Nyugat-Európába kaptam, szintén tovább inspiráltak.

– Először képekben gondolkoztam, elhagytam a színeket, kissé elnagyolva a formát, hisz a képlékenységnek is van végső határa. Ez a határ azért nem szabott annak gátat, hogy engedve a bőr felajánlkozásának, a képektől eljussak a szoborig.

– A külföldiek mellett első itthoni kiállításom Sárváron volt, ahol Kondor János festőművésszel mutatkoztunk be együtt.

– Kritikusaim a színeimet kissé komornak találják, bár témáim sem éppen vidámak. Közöny, félelem és így tovább. Sokszor adták meg az alaphangot a Pilinszky Jánossal folytatott beszélgetések. Pilinszky emlékének egy képet is szenteltem: In memoriam Pilinszky János. A legvidámabb művem a Bohóc, bár lehet, hogy emiatt a legszomorúbb is.

– Nagyon sokrétűen foglaltad össze első kérdéseimre a választ, de azért még van néhány. Van valaki, akit annak ellenére, hogy a művészetednek nincsen tradíciója, a tanítómesterednek tekintesz?

– Az édesapám volt az, akitől az anyag ismeretét és szeretetét megtanultam. Még ma is készít dísztárgyakat, több kiállítása is volt.

– Befolyásolja műveidet a környezeted? Vannak erre utaló motívumok, vagy akár Kínában is alkothatnál?

– Közvetlen kapcsolatom nincsen a környezetemmel, hisz csak rövid ideje, három éve vagyok itt. Mindezek ellenére érdekes, hogy ez az egész tevékenység itt kezdődött. Amit az előzőekben elmondtam, az mind az utóbbi három-négy év története volt. Persze vannak felvillanásaim, amik itteni dolgok kapcsán jönnek, de mégis más, mert már régebbről megvolt bennem.

– Látsz jövőt a művészeted előtt abban a világban, ahol az embereknek lassan azt kell meggondolni, hogy mit esznek holnap?

– Valóban, itthon nem túl jók a kilátások. Külföldön minden alkotásomat megvennék, de itt van az a sajátos probléma, hogy anyaghiánnyal küzdök. Szinte nem lehet bőrt kapni. Rengeteg lehetőségem lenne kiállítani, de nem tudok. Sokszor átfut az agyamon, hogy eddig volt, nincs tovább. Van meghívásom Belgiumba, Franciaországba, kilátásban van egy meghívás az Egyesült Államokból is.

– Itthon is szeretnék kiállítani, nem eladni, kiállítani. Zalaegerszegen a Mecénás magángalériában szinte állandó jelleggel vannak műveim, keresik, van érdeklődés.

– Szóval akárhonnan nézem, minden a bőrön múlik, ami forintért is drága, valutáért én nem tudom beszerezni.

– Könnyű szívvel adod el a műveidet vagy egyáltalán nem válsz meg tőlük?

– Eladom, de egyáltalán nem könnyű szívvel. Szívesen megtartanám őket, de rákényszerülök az eladásra. Persze az az igazi öröm, ha látom, hogy valakinek igazán tetszik az, amit megvesz tőlem. Most is itthon csak egy darabom van, a többi még a hollandiai kiállításomon szerepel.

– Érdekes az is, hogy ha a legkedvesebb darabomat eladom, akkor megpróbálom valamilyen módon reprodukálni, persze más formával, jelleggel.

– Van kifejezetten kedvenc műved?

– Igen. Pilinszky János Egy életen keresztül című versét alkottam meg a magam módján, és véstem a szöveget is bőrbe.

– Azt hiszem, ennél a versnél nem lehet jobb befejezést találni. Köszönöm a beszélgetést!

Rozmán László

Pilinszky János

Egy életen keresztül

Mi törjük el, repesztjük ketté,
mi egyedül és mi magunk
azt, ami egy és oszthatatlan.

Utána azután
egy hosszú-hosszú életen keresztül
próbáljuk vakon, süketen, hiába
összeférceini a világ
makulátlan és eredendő szövetét.

Gyerekkorunkban meg kellene halnunk,
tudásunk csúcsán, alázatunk magasán,
de tovább élünk, foltozgatva és
toldozgatva a jóváthetetlent.

Még jó, hogy elalhatunk közbe-közbe
és utoljára.

Énekkarunk Itáliában

Egy olaszországi utazás lehetősége valószínű, hogy megdobogtatja még a tapasztalt utazó szívét is. Itália tengernyi látnivalót, a műemlékek sokaságát, a gyönyörű tájakat ígérte a Liszt Ferenc Vegyeskar tagjai számára is, akik október elején viszonozták a pordenónei kórus áprilisi, celldömölki látogatását.

A vendégszereplést megelőző hónapokban a kórus heti többszöri próbával, gyakoribb szereplésekkel készült az olaszországi fellépésekre. Műsorunk egyházi és világi klasszikus és újabb keletű kórusműveket egyaránt tartalmazott.

Amikor hajnalban elindult velünk a busz Celldömölkről, valamennyien várakozással tekintettünk az elkövetkezendő hét elé. Borongós, ködös időben érkeztünk a villachi osztrák–olasz határátkelőhöz, ahonnan gyors útlevéllenőrzés után folytathattuk utunkat. Aki nem a videót nézte, az gyönyörködhetett az Alpok 2–3000 méteres kőcsipkéiben, méregzöld fenyveseiben és csodálhatta a jól megépített autópályán tovasuhanó gépkocsik sokaságát. Közben arról beszélgettünk, hogy vajon méltóképpen tudjuk-e képviselni a magyar kóruskultúrát Olaszországban, milyen színvonalat képvisel a fesztiválra meghívott többi kórus.

Az esti órákban érkeztünk célunkhoz, Pordenónéba, ami lényegesen nagyobb város, mint ahogy mi azt a térképjel alapján képzeltük. A város központjában nagy ovációval fogadott bennünket az olasz énekkar teljes létszámban. Hamarosan megtörtént a szálláselosztás, énekkarunk tagjainak többsége magánházaknál kapott elhelyezést. Majd az olasz kórus elnökasszonya röviden ismertette olaszországi tartózkodásunk programját. Örömmel nyugtáztuk, hogy már a következő nap Velencébe látogatunk, s az esti órákban kerül sor bemutatkozó koncertünkre.

Az éjszakai nagy mennyiségű eső azonban felborította az elképzelt programot. A velencei kirándulást, mivel ilyenkor a Szent Márk tér víz alatt van, el kellett halasztani, ezért a környékbeli nevezetességeket mutatták meg. Először egy kisváros, Spilimborgó nevezetességét, a katedrálist tekintettük meg. A háromhajós, jellegzetesen délszaki templom monumen-

(Folytatás a 8. oldalon)

Énekkarunk Itáliában

(Folytatás a 7. oldalról)

talitásával lenyűgözött bennünket. A XIII. század mestereinek kezemunkáját dicséri, hogy ilyen kitűnő állapotban láthatja az utókor.

A következő település, amelyet felkerestünk, az 1978-ban földrengés által elpusztított Vencone városka volt. Olasz vendéglátóink elmesélték, hogy a természeti csapás a földdel tette egyenlővé a kisvárost. Az elmúlt 14 évben az eredeti kövekből sikerült eredeti formában újjáépíteni. Ma már csak a templomrom, s a városfal leomlott kis darabja emlékeztet a természeti csapásra.

Barangolásunk utolsó állomása Friuli tartomány székhelye, Udine volt. A város épületeivel, palotáival megőrizte a velencei uralom emlékét. A főtér valamennyi épülete csodálatot kiváltó műemlék. Miután felsétáltunk a várhegyen álló hatalmas épületegyüttes erkélyére, gyönyörködhettünk a város látképében, távolabb pedig a lenyugvó nap sugarait visszatükröző havas hegycsúcsokban.

Első fellépésünk színhelyére egy kicsit megkésve érkeztünk. Ennek a Pordenone melletti falunak a temploma is megcsodálni való ékszerdoboz, méltó helyszín hangversenyek rendezésére. Először a falu női énekkara adott rövid műsort, majd mi következtünk.

Az egyházi témájú kórusművekből összeállított műsort nagy tetszéssel fogadta a szépszámú közönség. Különösen Deák Bárdos György Éli, éli című remek kompozícióját köszöntötték vastapssal és hasonló sikert aratott Bárdos Lajos Tábortűznél című kórusműve is.

A szombati nemzetközi kórushangverseny előtt vendéglátóink megismertettek bennünket városuk főbb nevezetességeivel. Délután a hangversenyen résztvevő kórusokkal a Centra Stúdióban találkoztunk. Rövid beéneklés után a közös számot próbáltuk Giorgo Kirschner karnaggyal. A délutáni műsoron hat kórus szerepelt.

Énekkarunk Liszt, Kodály, Bárdos és Karai kórusműveket adott elő. A hangverseny végén örömmel nyugtáztuk, hogy szereplésünk szép sikert aratott a közönség körében. Különösen Karai József Hevesi köszöntő című műve nyerte el a közönség ovációs nagy tapsát.

Olaszországi utunk fénypontjának, Velencének megtekintését, úgy látszott, a sors megakadályozza. Szombaton éjszaka újra kiadós eső hullott a vidékre, s autóbuszunk is javításra szorult. Végül a pordenonei kórussal együtt vonattal tettük meg a közel száz kilométeres utat. A rendkívül modern kétszintes kocsikkal közlekedő szerelvény is újdonságot jelentett legtöbbünk számára.

Sajnos az „égi áldás" Velencébe is elkísért bennünket. Zuhogó esőben az itteni helyijárattal, a vaporettóval jutottunk el a Szent Márk térre. A látvány az eső ellenére is lenyűgözött bennünket. A székesegyház, a Doge-palota, a könyvtár épületéhez hasonló remekeket nem nagyon láttunk még. Szinte nem is volt olyan épület, híd, szobor, amit ne kellett volna megcsodálni. A rengeteg látnivaló megtekintése közben gyorsan elrepült az idő, vissza kellett indulni Pordenonéba, ahol a búcsúestre került sor. Itt köszöntük meg olasz barátainknak azt a felejthetetlen hetet, amit országukban tölthettünk.

Hazafelé vezető utunk során szeretettel gondoltunk vendéglátóinkra, akik lehetővé tették, hogy ismerkedjünk országuk életével. Rádöbbentünk arra, hogy a fejlett gazdaság, a nyugodt társadalmi légkör hogyan biztosítja a kiegyensúlyozottságot állampolgárai számára.

Tóth István

LEVELEZÉS | Vélemények, észrevételek, hozzászólások

Újra a ravatalozóról

Az Új Kemenesalja októberi számában (11. szám) Rozmán aláírással Ravatalozó, nem kemping címmel megjelent egy közlemény, amelyben a cikk írója meginterjúvolta Limpár Józsefet, a városi tanács elnökhelyettesét. A cikk vége felé pedig a következőket írja: „... Következő számunkban szándékozunk megszólaltatni a szóban forgó kérést elküldő Magyar Demokrata Fórum ezen kérdésben illetékes szakértőjét, aki az Olvasók nyilvánosságával szemben nem lesz – remélhetőleg – olyan szűkszavú, mint volt a még hatalmon lévő tanácsi vezetéssel szemben."

Tisztelt Szerkesztő Úr!

Eme óhajának szívesen teszek eleget és még azt sem várom, hogy kérésével felkeressen engem, hanem én magam megyek elébe, s ahogy kívánja, részletesen válaszolok cikkére. Annál is inkább, mert a kérdéses időben én voltam az MDF helyi szervezetének vezetője, a bírált javaslatot én írtam, tehát megválaszolása is rám tartozik.

Még elöljáróban, mielőtt a cikket taglalnám, el kell mondanom, hogy a múlt év ősze óta – mint egyházközségi tag – eleget téve az egyház felkérésének, társadalmi munkában elvállaltam a temetőgondnokságot. Ugyanis a temető oly mértékben betelt, az üres részeket bozót nőtte be, hogy szinte nem volt szabad sírhely. Néhai Cseh mérnökkel megkezdtük a temető felmérését, annyi sírhely kialakítását, hogy az új temető elkészültéig is legyen hová temetni.

Ezen idő alatt nagyon sok ember fejtette ki nézetét az új temetővel kapcsolatban. Több személy elmondta, hogy a temetővel kapcsolatban kéréssel, illetve javaslattal fordult a tanácshoz, de nemhogy meghallgatták volna, hanem leintették, mondván, hogy ez nem a lakosságra tartozik. Az igazsághoz tartozik, hogy az építést nem az utolsó tanács kezdeményezte, csupán folytatta.

E tények ismeretében jutottam arra az elhatározásra, hogy e kérdésben az MDF tartson közvéleménykutatást.

Az MDF július hónapban kétezer darab szórólapot helyezett ki a templomok bejáratához, kérve a lakosság véleményét. Két hét alatt az ott elhelyezett gyűjtőládákba – minden közreműködés nélkül – 1100 darab került vissza. Összeszámlálásuknál kiderült, hogy 4 darab hibásan kitöltött szelvénytől eltekintve, egyetlen egy sem akadt, aki az új temető megnyitását akarta, hanem mindenki a régi temető bővítése mellett foglalt állást. A lakosság véleményének ismeretében fordultam a városi tanács elnökéhez, amikor a műszaki átadásról tudomást szereztünk és a ravatalozót át akarták adni a helyi temetkezési vállalatnak. A tanácshoz küldött levél így szólt:

Városi Tanács Elnöke

Celldömölk

A Magyar Demokrata Fórum arról értesült, hogy az új köztemető ravatalozója elkészült.

Ezzel kapcsolatban kéri a Tisztelt Városi Tanácsot, hogy az építményt ne adja át a Celldömölki Temetkezési Vállalatnak, hanem a szeptemberi helyhatósági választásokig tartsa meg saját kezelésében, illetve őrizetében. AZ MDF véleménye szerint az építmény sorsáról a leendő önkormányzatnak kell döntenie.

Ezen kérésünket, illetve javaslatunkat azért tárjuk a Tisztelt Tanács elé, hogy a későbbiekben az ebből adódó vitáknak elejét vegyük.

Celldömölk, 1990. aug. 8.

MDF nevében:
Lukinits Andor

Minthogy a levélre válasz nem érkezett, úgy gondolom, hogy a tanács is helyénvalónak találta a kérést.

A műszaki átadás után levelet kaptam a kivitelező vállalattól, amelyben arról értesít, hogy az épület bármilyen más célra is hasznosítható.

Minthogy az épülethez aránylag közel lévő meleg vizű kutat a tanács átvette, nem kell nagy fantázia ahhoz, hogy valaki strandfürdő építésére gondoljon, amihez az új épület bizonyára használható lenne. (Különösen, ha igaz, hogy a földmunkát végző vállalat is hajlandó volna néhány millióval beszállni a jó üzlet reményében.)

Mindezek ismeretében igen csodálkozom, hogy Tisztelt Szerkesztő Úr szerint „most utólag tele lett „okos" emberekkel a város".

Ha esetleg nem tudná, az „okos" jelző nem Celldömölk lakosságát illeti, hanem azokat, akik a lakosságnak nem engedték meg véleményük nyilvánítását. Akik nem hallgattak a közvéleményre. Örüljön annak, hogy a lakosság fantáziája megmozdult, javaslatot tesz, véleményt nyilvánít. Mert ez lesz a jövő útja, nem pedig az az ironikus hang, amelyet a tisztelt cikkíró használt. S mielőtt válaszom végére érnék, még egy dolgot szeretnék megemlíteni. Limpár József urat körülbelül 15 éve ismerem. Néhány évi közös munkánk alapján személyét csak becsülni tudom. Korrekt, intelligens úriember. Biztos vagyok abban, hogy az interjút nem bántó szándékkal és nem úgy mondta, mint azt a cikk írója az olvasóközönség elé tálalta.

Sajnos manapság az újságírók cikkeit fenntartással kell fogadnunk. Legyen szó parlamenti tudósításról, akár más politikával foglalkozó cikkről, azt kell megállapítanunk, hogy könnyebb a lelküknek, ha az MDF-et kritizálhatják, vagy ellene írhatnak, netán a minden célzatosság nélküli kijelentéseket – mint jelen esetben – kiforgatják.

Ami pedig a Ravatalozó, nem kemping – kérdését illeti, úgy gondolom, nem lehet a kérdés vita tárgya. A megalakult új önkormányzat feladata lesz a kérdés eldöntése. Ő fogja eldönteni, s úgy gondoljuk, hogy közmegelégedésre. Azon reményben zárom hozzászólásomat, hogy ebből minden celldömölki lakos világosan látja és megérti az MDF álláspontját, amelyet Celldömölk lakóinak érdekében képviselt.

A Tisztelt Szerkesztőségnek megköszönöm válaszom közlését, s mivel a továbbiakban a döntő szó az önkormányzatot illeti, részemről a témát lezártnak tekintem.

Celldömölk, 1990. október 14-én

Lukinits Andor,
az MDF szeptember 4-én leköszönt
és a celldömölki szervezetből
kilépett elnöke

(Tisztelt Lukinits úr! A cikk írójával kapcsolatos kijelentéseit visszautasítjuk, szintúgy a „sajtóra" vonatkozó, általánosító megfogalmazását. A témára még visszatérünk. – A Szerk.)

Megjegyzések

Ábrahám Ferenc celldömölki lakosnak az Új Kemenesalja októberi számban tett nyilatkozatához:

„Nem bánok semmit sem." Azt el is hiszem! Ha én olyan szerencsés lettem volna, mint ő, akkor nem is sajnálnék semmit. Ennek dacára, én sem bánok semmit: amit az 56-os forradalom idején tettem, azt mind annak tudatában tettem, hogy egy igazi magyar „Magyarországot" akartunk. Fölötte minden pártnak, mert magyarnak lenni bűn volt 1956-ban. Én vállaltam a megtorlást olyan el nem követett bűnökért, amit életemben soha nem követtem el. Belőlem még tanácstagot sem csináltak. A szakállnövesztés, amit én is meghagytam, míg az oroszok ki nem mennek Magyarországról. A megtorlás ezért is kijárt, halálos bűn volt. A rend védelme az igazi magyar „Rend", amiben reméltünk, csak egy pillanatig tartó gyönyörű álom volt. Újra az oroszok verték le szabadságharcunkat, mint 1948-

(Folytatás a 10. oldalon)

LEVELEZÉS | Vélemények, észrevételek, hozzászólások

(Folytatás a 9. oldalról)

ban. Ezerszámra özönlöttek a páncélosok Záhonynál, és ahol lehetséges volt, Magyarországra. Hogy egy hadsereg katonája nem tudja „hol van?" – akkor hogyan tudná, hogy kire kell lőnie? Személyesen beszéltem orosz katonákkal és Celldömölkön keresték a Szuezi-csatornát. Én sem tudtam megmondani, hogy a Szuezi-csatorna hol van Celldömölkön. Azt tudom, hogy Celldömölkön a Cinca, a környékén a Kodó, a Marcal patakok vannak, de ezeket nem keresték. Azt még tudom, hogy megalakul a „Nemzeti Tanács", amelyiknek én is tagja voltam. Valamint: Németh János a vasútról, Halász Ferenc százados, a hadkiegészítő vezetője volt. Vass Ferenc rendőr hadnagy. Én még emlékszem Őri Jánosra, dr. Olajos Józsefre, Lendvai Lászlóra és Cséfán Lászlóra, az utóbbi, akit azért fenyegettek, mert elszavalta a Nemzeti dalt. Egy magyar fiatalembert azért üldözni, mert a Nemzeti dalt elszavalta, még ma sem tudom megérteni. Sajnos sokan vannak, akik még többre emlékeznek, mint én, csak azt nem tudom miért hallgatnak. Az özvegyek, az árvák, akiknek édesapjuk, édesanyjuk veszett oda a megtorlások idején. Drága magyar fiatalok! A jövő reátok vár! Miért nem álltok a vezetés élére? Mi már 70–80 évesek vagyunk, sokat szenvedtünk, és már az erőnk is elfogy. Siessetek, mert a tanácsadást is elkésitek.

Celldömölk, 1990. október

Nagy Zoltán
'56-os üldözött

(A fenti levelet szó szerint közöltük.)

Tisztelt Szerkesztőség!

Tiltakozásomat és mélységes felháborodásomat fejezem ki a magam és a családom nevében az: „Új Kemenesalja" II. évfolyam 11. számában megjelent „Nem bánok semmit sem" című, Ábrahám Ferenccel készült beszélgetésben férjemről, Horváth Endréről közölt, teljesen félreérthető szöveg ellen.

Férjem három éve halott. Ő már tiltakozni nem tud, éppen ezért helyette én teszem meg. Idézem a cikket:

„Működött nemzeti bizottság is. Horváth Endre neve jut eszembe, aki tanácsi előadó volt, majd a kemenesszentmártoni tsz-ben dolgozott. Tőke János keze alá került zupás őrmester volt, majd nagy kommunista lett."

1. Férjem, mint hadapród őrmester szolgálta a katonaságot, tehát zupás őrmester nem lehetett.
2. A kommunista pártnak tagja soha sem volt, nem is lehetett, mivel osztályidegenként tartották nyilván, tanácsi állását is elvesztette.
3. Tőke János azért becsülte a férjemet, mert benne megbízható, tisztakezű és becsületes munkatársra talált.

Kérem tiltakozásomat a legközelebbi számban szó szerint leközölni.

Celldömölk, 1990. október 13.
Horváth Endréné

(Az Ábrahám Ferenccel készült beszélgetés idézett része sajnálatos – nem nyomdai – elírás miatt félreérthető. Az említett mondatból kimaradt az „aki" szócska, tehát az idézett két mondatrész nem Horváth Endrére, hanem Tőke Jánosra utal. Horváthnétól és az összes érintettől elnézést kérünk. – A Szerk.)

A régi hagyományok alapján megalakult az ipartestület

Napjainkban általában a nagy vállalkozók kerülnek reflektorfénybe. A kisvállalkozók, iparosok, kereskedők és más foglalkozási ághoz tartozók élik a maguk küzdelmes életüket, háttérbe szorulnak. Felőlük érdeklődtem a Kemenesaljai Ipartestület titkárától, *Móger Józsefi*ől.

1990. június 18-án a régi hagyományokat felélesztve újból megalakult az ipartestület. A megyei bíróság július 9-én jegyezte be. (Kis Czellnek a földművelési, ipari és kereskedelmi miniszter 1885-ben engedte meg először, hogy ipartestületet alakíthasson.)

– *Mi változott az új szervezetben?*

– Az ipartestületi tagság önkéntes lett, korábban iparengedélyt csak az kapott, aki a KIOSZ-ba belépett. A belépés önkéntessége azonban nem zárja ki az érdekvédelemhez való csatlakozás fontosságát, ezt látjuk a nyugati országokban.

A központi szabályozás idején, a felmenő rendszerben előfordult, hogy Celldömölkről nem volt képviselő, most az ipartestületek által létrehozott országos szövetségbe minden szervezet köteles képviselőt küldeni a létszámnak megfelelően. Képviselőnk Farkas Károly órásmester.

– *Hogyan alakult a taglétszámuk?*

– Az átszervezésnél mindenkit személyesen felkerestünk, a KIOSZ-tagság 85 százaléka, 470 ember önkéntes ipartestületi tag maradt. A vezetőség 7 tagból áll, elnök ismét Szakács László kőfaragómester lett. A tagok jövödelmüktől függően 150–300 forint havi tagdíjat fizetnek, ebből tartja el magát a szervezet.

– *Mit tesznek Önök?*

– A megújulni akaró vállalkozói réteg sorsát figyelemmel kísérjük. Az új vállalkozókat tájékoztatjuk, segítjük a vállalkozási igazolvány megszerzését. Az igazolványokat a helyi önkormányzatok adják, sokan nem tudják hová fordulhatnak. Időszerű jogszabályokról tájékoztatót tartunk, a működéshez szükséges kiadványokhoz csak az ipartestületben jutnak hozzá. Szeretnénk elérni az 53 százalékos társadalombiztosítási járulék és adó csökkentését, általában a vállalkozásbarát adózást.

– *Mit jelent ez konkrétan?*

– A kezdő vállalkozó kaphasson adómentességet. A kisközségekben szolgáltató iparos kapjon területi kedvezményt, így jobban tud és mer vállalkozni. Szükséges lenne visszaállítani az átalány-adózást. A kisipari vállalkozó nem jut hitelhez, főleg valutához. Célunk egy megyei kisipari bank létrehozása. A vállalkozó a saját bankjából gyorsan kaphatna hitelt. Csökkenteni kellene az adminisztrációt, július 1-jétől a végzett szolgáltatásról kötelező nyugtát adni, emellett a pénztárkönyvet naponta vezetni kell. Adóellenőrzéskor fontosnak tartjuk az ipartestület jelenlétét, mert az iparos nem ismer minden jogszabályt, nem a hibákat akarjuk elkendőzni, sokkal inkább a vétlen iparosokat kell támogatni. A jogvédelem érdekében megyei szinten adóügyi szakembert kívánunk alkalmazni.

– *Néhány évtizeddel ezelőtt a tanulókat az ipartestület vette fel és a tanulmányi idő végén a székházban vizsgáztak.*

– Valóban így volt. Ezzel kapcsolatban két célkitűzésünk van. Az ipartestületi székház – mozi – visszakövetelése a jogos utódoknak. A székházat iparosok, kereskedők és mások áldozatkészsége hozta létre. A másik célkitűzésünk a gyakorlatiasabb képzés bevezetése, vagyis a mesterek mellett tanulják meg a szakmát, ne csak a tanműhelyekben, mert ez a garancia arra, hogy a munkájukhoz jól értő iparosok álljanak a lakosság szolgálatában. Hadd említsem meg, az országból három tanuló mehetett Bécsbe szakmát tanulni ingyen. Közülük kettő, Kovács Gábor és Horváth Tamás celldömölki kisiparosok gyermekei kaptak lehetőséget az autószerelő munka elsajátítására. Ezt az ipartestület jelentős közbenjárására engedélyezték.

Káldos Gyula

1158

KÉK hírek

Októberben Celldömölkön és környékén hetven esetben tettek feljelentést az állampolgárok, nyomozás elrendelésére harminchat esetben került sor. Néhány nagyobb fajsúlyú bűncselekményről adunk hírt.

K. Cs. és társait Pápa területén a rendőrjárőr tetten érte, amikor a Sárvári Állami Gazdaság csöngei telepéről eltulajdonított 7 malacot szállították.

Október 3-án a nappali órákban ablakbetöréssel behatoltak Sz. F.-né jánosházi lakos lakására, ahonnét 300 ezer forint értékben készpénzt és tárgyakat tulajdonítottak el.

Fiatalkorú H. R. szülei sérelmére gázpalacklopást követett el. A rendőrség a vizsgálatot magánindítvány hiányában megszüntette.

Kemenespálfán a Polgári Védelmi Parancsnokság épületébe történt behatolás elkövetői a fiatalkorú G. T. és V. I., valamint gyermekkorú Sz. Zs. és Sz. M. személyében ismertté váltak.

Szeptember 27. és október 4. közti időszakban ajtóbefeszítéssel behatoltak a Jánosháza, Kossuth tér 10. számú lakóházba, ahonnét mintegy 35 ezer forint értéket eltulajdonítottak.

Október 12-re virradóra ismételten betörtek a Sömjénmihályfán lévő ital- és vegyesboltba.

Október 17-én ajtóbefeszítéssel behatoltak H. J. kemenesszentmártoni lakos lakásába, ahonnét 35 ezer forint készpénzt eltulajdonítottak.

Falbontással hatoltak be a köcski postahivatalba, felfeszítették az ott lévő lemezszekrényt és abból készpénzt tulajdonítottak el.

Felfeszítették a nagysimonyi Harcos Dózsa Mtsz páncélszekrényét is, onnét is készpénzt tulajdonítottak el.

Az elmúlt hónapban T. P., Sz. Á. és N. T. celldömölki lakosok ittasan vezették gépjárművüket. Őket a rendőrjárőr Pápán, Celldömölkön, illetve a Celldömölk és Sömjénmihályfa közti útszakaszon tetten érte.

R. L.

1159

FIATALKORÚ?

Olvasva a bűnügyi híreket, vagy akár csak az Új Kemenesalja ilyen tárgyú híradásait, biztosan sokaknak feltűnt már, hogy vannak visszatérő nevek, kezdőbetűk, s mellette a kiegészítő információ, fiatalkorú. Nem írjuk ki a „tisztelt úr" nevét zsenge gyermek voltára tekintettel. Ezt nem betör, és hála a kemény „büntetésnek", még fiatalkorúként elérhet az első életellenes bűncselekményig. Hogyan? Hogy megjavulhat? Egy eset után esetleg, de nem a tizedik után!

Szóval. Mielőtt bárki azt hinné, hogy e sorok írója mindenkit, mindenáron le teszik lehetővé a mindennapi jogszabályok. Lehetővé tesznek azonban egész mást. Címzetesen azt, hogy a bűncselekményt elkövető sokszoros visszaeső fiatalkorú megússza a szigorított ejnye-bejnyével, s egy hét múlva a szemébe röhög az őt előállító rendőrnek, s tervezi az újabb betörést, kocsifeltörést, egyéb „balhét". Csak egy kérdésem van. Meddig megy el a nagytiszteletű igazságszolgáltatás ebben a már bárgyúságnak számító engedékenységben? Várunk? Mire?

Kriminológiával foglalkozó szakemberek bebizonyították, hogy a bűnöző ha elindul egy úton, akkor előre halad és nem hátra. Ha úgymond taknyosorrú kölyökként besurrant lakásokba, akkor pár év múlva akar csukatni, azt kell mondanom, nem így van. Azt is mérlegelni kell, ki milyen úton jutott az igazságszolgáltatás színe elé. Azért valahol mégis meg kellene találni a helyes mércét. Hiszen ha valaki fiatalkorúként olyan bűncselekményt követ el, mely egy felnőttnek is „becsületére válna", akkor miért bújhat korának védőkorlátja mögé?

És még valamit! A korrekt igazságszolgáltatással az áhított és sokszor emlegetett demokráciának is tartozunk, tartozunk továbbá a bűnüldöző szerveknek is, hogy egy hét múlva ne röhöghessen a képükbe az a „reményteljes" ifjú betörő, akit most fogtak el országos körözés alapján...

R. L.

1160

Anyakönyvi hírek

CELLDÖMÖLK

Születés: Szabó László és Rózsás Erika Márta fia: László, Szabó István és Nyéki Judit fia: Ferenc, Csákvári Zsolt és Király Lívia fia: Zsolt, Németh István József és Sebestyén Ágnes leánya: Alexandra, Horváth Lajos és Fülöp Annamária leánya: Viktória, Marsaj Csaba és Somogyi Cecília fia: Ádám, Szóka Ferenc és Németh Piroska leánya: Edina, Tömböly László és Imre Ilona Veronika leánya: Veronika, Borsodi József és Kalányos Katalin fia: József András, Szabó László és Horváth Marianna leánya: Alexandra, Kozma László és Márkus Judit leánya: Ingrid Diána, Czirók József és Németh Erika Éva fia: Zsolt József, Gönye László és Finta Tímea leánya: Klaudia Kitti, Takács Lajos és Bíró Andrea fia: Roland, Alpár Kornél Zoltán és Horváth Bernadett fia: Dávid, Gréczi László és Horváth Zsuzsanna fia: Barnabás, Horváth Miklós János és Kulman Ildikó leánya: Virág, Somogyi László Zoltán és Fodor Zsuzsanna leánya: Dorina.

Házasság: Farkas László Zoltán és Kertész Gabriella, Németh Zsolt és Marton Tünde, Erdei István Csaba és Kustos Mónika Mária, Minárcsik János és Mihályka Klára, Kiss Tibor és Salamon Katalin, Déri Csaba és Pődör Erzsébet, Mihályka Béla és Cserkész Beáta Ildikó, Németh Péter és Murai Zsuzsanna, Tarczi Tamás és Zsoldos Ágnes, Kontra István és Vajda Tünde, Szabó Lajos és Kovács Marianna, Elek István Tibor és Németh Katalin, Horváth Csaba és Huszár Ildikó.

Halálozás: Zsirai Károly, Sikos Miklós, Kulman Ferencné Szabó Mária, Kiss Ilona, Deli Károlyné Görög Mária, Kóczán Jánosné Horváth Rozália, Berdál Ferenc, Herbath Gyuláné Kozma Ida, Papp László, Kiss Árpád Miklós, Kelemen Pálné Somogyi Ida, Szalai Imréné Sipkovics Rozália, Verrasztó Lajosné Kutasi Emma, Biczó László, Ötvös Anna, Baranyai Imre, Sebestyén Sándorné Ambrus Jolán, Czilinger Ferenc, Hajas Gyula, Somogyi Ernő, dr. Bányai Mihály.

BOBA

Születés: Baráth Jenő János és Hajmásy Teréz leánya: Barbara Zsófia.

Házasság: Nagy László és Tóth Andrea.

Halálozás: Baranyai Imre.

NEMESKOCS

Halálozás: Szalay Sándor.

BORGÁTA

Születés: Toldi Miklós és Suricz Marianna leánya: Tímea, Nagy Barnabás Berthold és Görög Júlia leánya: Katalin.

JÁNOSHÁZA

Születés: Szalay Ferenc és Oleksy Krystyna Jozefa fia: Ferenc Gábor, Pétervári Csaba László és Kolonics Éva leánya: Barbara Zsófia, Zsömle László és Tallér Magdolna leánya: Alexandra, Németh László Ferenc és Lenorics Valéria Ibolya leánya: Zsanett Zsófia.

Halálozás: Pillér Istvánné Szécsi Erzsébet.

KEMENESPÁLFA

Születés: Rosta Tivadar és Gyenes Lívia fia: Dániel.

KARAKÓ

Születés: Tóth Gergely és Szilvási Anna leánya: Kitti.

NEMESKERESZTÚR

Születés: Tatai Csaba és Kónya Gyöngyi leánya: Diána.

Halálozás: Varga Istvánné Kozma Erzsébet.

KEMENESMAGASI

Születés: Vas József és Meterházy Margit leánya: Georgina Margit.

SZERGÉNY

Halálozás: Szabó Istvánné Szabó Rozália.

SÖMJÉNMIHÁLYFA

Születés: Taliszter Ernő és Benkő Marianna fia: Ernő, Varga István és Óri Éva fia: Bálint, Kurucz Attila és Falusi Tünde leánya: Dorina, Dávid László és Pörneczi Judit leánya: Andrea, Barti Miklós János és Kulman Ildikó leánya: Virág.

Halálozás: Szűcs Lajos.

TOKORCS

Születés: Némedi László és Horváth Valéria leánya: Enikő.

KEMENESKÁPOLNA

Születés: Molnár Kálmán és Benkő Andrea leánya: Georgina.

MERSEVÁT

Születés: Lukács László és Pálffy Krisztina Gabriella leánya: Violetta Julianna, Kovács Sándor és Nagy Aranka fia: Ákos.

OSTFFYASSZONYFA

Születés: Horváth Sándor és Balogh Kornélia leánya: Dorina.

MESTERI

Születés: Végh Csaba László és Kovács Mária fia: Csaba

KEMENESSZENTMÁRTON

Halálozás: Palánki Jánosné Czumpf Karolina.

VÖNÖCK

Halálozás: Varga Mihály.

1161

Sportról röviden

ASZTALITENISZ

Egy döntetlen – egy győzelem az NB III csapatbajnoki utolsó két mérkőzésén a CVMSE mérlege. Győrben a Volán ellen 8:8-ra, míg Celldömölkön a Sopron ellen 12:4-re végeztek. A Botfa Tiborral megerősödött CVMSE hátralévő mérkőzésein további pontszerzéseket várunk. A csapatbajnoki mérkőzéseket megszakítva, október 20-án Celldömölkön a városi, míg október 27-én Szombathelyen a megyei II és III osztályú egyéni bajnokságokat rendezték meg. A városi bajnokságon minden versenyszámot a CVMSE versenyzői nyertek. A sportág szakemberei nem lepődtek meg Celldömölkön azon, hogy a megyei bajnokság nyolc érmes helyezéséből ötöt a CVMSE versenyzői szereztek meg. Eredmények a megyei bajnokságon: II. o. egyéni bajnoka: **Botfa Tibor** 3. **Balázs Béla.** III. o. egyéni bajnoka: **Máté Gyula** 3. **Balázs Béla** és **Tar Péter.** (Valamennyien a CVMSE versenyzői.)

KÉZILABDA

A CVMSE NB II-es csapata az elmúlt három bajnoki mérkőzésén egy vereség ellenében két mérkőzést megnyert. Az Alapi TSZ SE ellen Celldömölkön 21:19-re, Szentgotthárdon az ÁFÉSZ SE ellen 32:27-re győzött, míg Mecseknádasdon 33:27-re kikapott. A csapat nagyszerű szereplését bizonyítja az eddig szerzett 10 pont, mellyel a középmezőnyben foglal helyet.

KISPÁLYÁS LABDARÚGÁS

Nyolc csapat nevezett az 1990. évi teremlabdarúgó-bajnokságba. November 10-től hat szombaton át reggel 8 órától nonstop mérkőzéseken kerül két fordulóban lebonyolításra a sportcsarnokban a bajnokság. Mindenkit szeretettel várunk, a belépés díjtalan.

TESTEDZÉS

Megalakult a testépítők Herkules Klubja. Foglalkozásait Alsóságon, a Hegyi u. 31. szám alatt tartja naponta 16.00 órától. Bővebb felvilágosítást a helyszínen kaphatnak a résztvevők.

ÚJ KEMENESALJA

CELLDÖMÖLK VÁROS ÖNKORMÁNYZATÁNAK LAPJA — Szerkesztőség: Celldömölk, Tanácsköztársaság tér 1. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. Felelős szerkesztő: BURKON LÁSZLÓ. Felelős kiadó: DR. TÖMBÖLY TAMÁS. Szövegszerkesztés: SZÜV TYPO-team, Szombathely. Felelős vezető: PRÁCSER LÁSZLÓ igazgató. Nyomdai munka: UniPRINT Kft. Szombathely. Felelős vezető: MILISITS FERENC. Eng. szám: III/PHF/194/VA/1989.

1162

Kilencven esztendő

A CVMSE CSENDES JUBILEUMÁRA

1981. február 15-én, a CVMSE alakuló közgyűlése határozott úgy, hogy a városunkban eddig folyamatosan működött sportegyesületeknek jogutódjaként működik tovább. Ezért határozta meg alapítási évét 1900-ban, tisztelegve ezzel az úttörők emlékének. Kilencven éve, hogy 1900. november 11-én a kiscelli Sas-féle vendéglőben a település értelmiségi és vasutas vezetőinek szervezésében sor került a **Kis-Czelli Korcsolyás Egylet** megalakulásának kimondására.

A Korcsolyás Egylet Kis-Czell és Nemesdömölk egyesítésekor, 1904. január 10-én **Celldömölki Korcsolyás Egylet-re** változtatta nevét. E napon **Zathureczky Géza** mezőgazdász egyleti elnök helyett **Kelemen Tivadar** állomásfőnök, a volt alelnök lett az egyesület elnöke. Az ő és még két sportbarát nevéhez, **Göttmann Bódoghoz** és **Mócsy G. Miklóshoz** fűződik, hogy az 1908-ban létrejött **Tenisz Egylet,** majd az 1910-ben alakult **Atlétikai Club** és az 1911-től működő **Football Club,** valamint a Korcsolyás Egyesület 1913. április 5-én egyesülve az első egységes sportegyesületet, a **Celldömölki Sport Egyesületet** létrehozták.

1923. június 24-én a kisiparosok és kereskedők alakították meg **Weisz Izidor** elnökletével Celldömölk második egyesületét, a **Törekvés SE**-et. A labdarúgás fejlesztése érdekében 1927. augusztus 15-én egyesült a CSE és a Törekvés. A fúzió után **Celldömölki Egyesült SE** néven asztaliteniszben, céllövészetben, labdarúgásban, teniszben és vívásban értek el az elődök nagyszerű eredményeket. A CESE első elnöke, **dr. Szumrák Zoltán** kórházi főorvos lett. A virágzó sportéletnek a gazdasági válság vetett véget.

1934. június 23-án **Szabó Károly** állomásfőnök elnökségével alakult meg a **Celldömölki Vasutas Sportegyesület.** Az alakulást előkészítő munkában, akárcsak 1927-ben a CESE létrehozásában, elévülhetetlen érdemei voltak **Nagy István** irodai segédtisztnek. Annak a Nagy Istvánnak, aki önzetlenül Celldömölk város sportjának áldozta egész életét. Szabó Károly rövid elnöksége után **Halász Gyula** állomásfőnök vette át a CVSE irányítását. 1945-ig pezsgő sportélet volt az atlétika, céllövő, korcsolya, labdarúgó, tenisz, természetbarát és vitorlázórepülő szakosztályokban.

A II. világháború után **Horváth Jenő** osztálymérnök lett a CVSE elnöke. Neki köszönhetően állt gyorsan talpra Celldömölkön a sportegyesületi munka. Asztalitenisz, atlétika, labdarúgó, ökölvívó és tekeszakosztályok alakultak és szerepeltek váltakozó sikerrel.

1946. augusztus 18-án szintén a kisiparosok és kereskedők alakították meg egyesületüket, a **Celldömölki Egyetértés SE**-et. Az egyesület elnöke **Rózsavölgyi Sándor** cipőkereskedő lett. A CESE csak labdarúgó szakosztályt működtetett. 1948. június 28-án, Nagy István fúziós terveinek megfelelően, beolvadt a CVSE-be.

1949-től a CVSE-nek, a centralizált sportirányítás következtében többször változott a neve. 1950-ig **CVSK,** 1951–54-ig **Lokomotív SK,** majd 1956-ig **Vasutas Törekvés SK** néven szerepelt. Ez idő alatt a már említett szakosztályokon kívül még kosárlabda, röplabda és tornaszakosztályok is működtek egy-egy rövid ideig.

1953-ban **Vörös Meteor SK** néven alakult sportegyesület Celldömölkön. Az egyesület elnöke **Varga Géza** sütőipari vezető volt. A Vörös Meteor 1955-től **Bástya SK** néven működött a fúzióig. Labdarúgó és tornaszakosztályt működtetett.

Nagy István szervezői tevékenységére jellemző, hogy 1957-ben a harmadik celldömölki sportegyesületi fúziót is létrehozta. A CVSE és a Bástya SK 1957. március 3-án egyesült, és ekkor alakult meg a **Celldömölki Vasutas Egyetértés SE,** melynek első elnöke **dr. Kovács Ödön** közjegyző lett. A CVESE asztalitenisz, atlétika, kézilabda, labdarúgó, ökölvívó, sakk és természetbarát szakosztályokat hozott létre. Sajnos azonban az 1970-es évek végére a személyi, tárgyi és anyagi helyzet következtében a sportélet egyre szegényebbé vált, a szakosztályok sorra megszűntek – néhány kivételével. Az időközben alakult üzemi sportegyesületek, a **Textiles SE, Keripar TC, Celltex SE,** valamint a CVESE **Velekey János** elnökkel az élen úgy határoztak, hogy fúzió útján létrehozzák Celldömölk város egységes sportegyesületét. Így alakult meg a **Celldömölki Vasutas Munkás SE:** A CVMSE – **Vadócz Jenő** ügyvezető elnök irányítása mellett – a versenysport erőteljes fejlesztését tűzte zászlajára.

Az erőfeszítések eredményeként a celldömölki sportélet kilencévtizedes jubileumát csendben, de büszkén ünnepelhetik a CVMSE sportolói, sportvezetői, tagjai, de az egész város lakossága is. A késői utódok büszkék lehetnek az elődök eredményeire, de arra is, hogy Celldömölk sporttörténetében először, e szép jubileumra valamennyi szakosztály a Nemzeti Bajnokság II vagy III vonalában szerepelhet. A nehezedő körülmények ellenére bízunk a sportolók és sportvezetők által elért sportértékek megőrzésében, az egész város további támogatásában, reméljük, hogy az évszázados jubileum hangosabb ünneplésben részesül.